

ஐந்தாமுறை இந் தியப் பயணத்தின் போது டவேிட் ஐயாவை சந்திப்பது என தீர்மானித்திருந்தோம். எனது அரசியலும் அவர் மீ தான மதிப்பும் நான் அவரை சந்திப்பதற்கான காரணமாகும். ஆனால் துணைவியாருக்கு துரத்திச் சொந்தம். இருவரது பரிசீலனையும் கரம்பன். ஆகவே அவர் எங்கிருக்கின்றார் என்பதை அவரை முன்பு நேர்காணல் கண்ட அரூள் எழிலன் மற்றும் சயந்தன் ஆகியோர் ஊடாக கேட்டு அறிந்து கொண்டோம். டவேிட் ஐயா அவர்கள் அண்ணா நகரில் இருக்கின்றார் எனவும் அங்கே எங்கிருக்கின்றார் என்ற தகவலையும் அரூள் எழிலன் குறிப்பிட்டார். நன்றி அரூள் எழிலன். குறிப்பிட்ட அந்த இடத்திற்கு பாண்டிபாஜாரிலிருந்து பயணத்தை ஆட்டோவில் ஆரம்பித்தோம். அவர் குறிப்பிட்ட இடத்தில் இருந்ததே நீர் கடமைபயிருந்தது. மீண்டும் அவருடன் தொடர்பு கொண்டபோது முன்னால் உள்ள பார்மசியில் மருந்துக் கடையில் கேட்கச் சொன்னார். அவர்களுக்கு தரையாது என்றார்கள். மீண்டும் புதிய குறிப்பு ஒன்றைக் கபறி பாடசாலையைக் கு அருகிலுள்ள விட்டிற் குள் சின்று விசாரிக்க கபறினார். அதேநேரம் வீதியில் சில சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிடமும் விசாரித்தோம்... “இந்த இடத்தில் தாத்தா ஒருவர் இருக்கின்றார்.. நீண்ட வளையத்தை தாடியுடன்... அவர் ஆங்கில வகுப்புகளும் எடுப்பார்” எனக் கேட்டோம்.

அதிலிருந்து ஒரு சிறுவன்... “அந்தக் கிழவனா... அவர் போய் விட்டார்...” என்றான்... நீங்கள் அவரிடம் ஆங்கிலம் படித்தீர்களா... அவர் எங்கு போய் விட்டார்” எனக் கேட்டோம்.

“அந்தாளுட்ட யார் பபிக்கிறது... அவருக்கு ஆங்கிலம் தரையுமா” என நக்கலாக கேட்டான்.

அந்த சிறுவனுக்கு அவரிடம் விருப்பமில்லை என்பது தெரிந்தது... இன்னும்பொரு சிறுவன் “டயே உங்கட வீட்டில் இருந்த தாத்தாவாக இருக்கவேண்டும்.... அந்த வீட்டில் களேவர்கள்” என ஒரு வீட்டை காட்டினான்... அந்த வீட்டில் போய்க் கேட்டோம்... அங்கிருந்த அந்த சிறுவனின் தாய்.... “ஆம் இங்கு தான் மலே மாயியில் இருந்தவர்.. அவர் சும்மா சும்மா சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருப்பார்.. எங்கட

இந்த உரையாடல் இப்ப முடிவிற்கு வராது என்பதால் நிறுத்திவிட்டோம். நம்முடன் சூறறிக் கொண்டிருந்த முச்சக்கர வண்டி ஓட்டுனரிடம் இங்கிருந்து பூழல் முகாமிற்குப் போவதற்கு எவ்வளவு முடியும் எனக் கேட்டோம். ஐந்து ரப்பாய்கள் என்றார். பரேந்தில் சல்லையையணம் முடியும் என்றும் ஒரு மணித்தியாலங்கள் எடுக்கும் எனக் கறினார். நாம் பரேந்தில் சல்லையையணம் முடிவெடுத்தோம். ஓட்டுனருக்கு நாம் இப்படி ஒரு உறவினரை தேடியலவைதபை பார்த்து நம்மீது கரிசனை வந்துவிட்டது. அவரே அண்ணா நகர் பரேந்தி நிலையத்திற்கு அழைத்துச் சென்று எந்த இலக்கம் பூழலுக்கு சல்லையம் என விசாரித்து அதற்குரிய இடத்தில் எங்களையெடுக்க சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்.

பரேந்தி வர அதில் ஏறி நம்மை பூழலில் இறக்கவிடக் கறினோம். அவர்களும் இறக்கிவிட்டார்கள். அங்கிருந்து மச்சக்கர வண்டி பிடித்து பூழலுக்குச் சென்றோம்.

பூழல் வாசலுக்குச் சென்ற போது “வயதான கிழவர் ஒருவர் “யாரைப் பார்க்க வந்தனியங்க” என்று யாழ்ப்பேச்சு வழக்கில் கேட்டார். நாம் விபரங்களை கறினோம். “டேவிட் ஐயா என்ற ஒருவரை பார்க்க வந்தனியங்க... அண்ணா நகரில் நீண்ட காலமாக இருந்தவர். கடந்த மாதம் தான் அவரது உறவினர்கள் அவரை இங்கு கொண்டு வந்து விட்டுச் சென்றனர் என அறிந்தோம். நீண்ட வண்ணிற தாடி கொண்ட வயதான ஒருவர்.” என்றோம்.

“அப்படி ஒருவரும் எனக்குத் தெரிய இங்கில்லை. நாம் இங்கு முப்பது வருடங்கள் இருக்கின்றோம். சரிவாருங்கள் அந்தக் கடையிலுள்ளவரிடம் கேட்போம்” என்றார். அந்தக் கடையை நோக்கி நடந்தோம். போகின்ற வழியில் பத்மநாபாவின் படத்துடன் ஒரு நபலகம் ஒன்று மடியிருந்தது. அதற்கு முன்னால் சிறு ஒழுங்கை போல ஒன்று சென்றது. மிகவும் சூத்தமாக இருந்தது. அதன் இருபக்கங்களிலும் சிறுசிறு கொட்டில்கள் தகரங்கால் போடப்பட்டிருந்தன. இப்படி பல சிறு குச்சு ஒழுங்குகள் இருந்தன.

இவற்றைக் கடந்து சென்ற போது ஒரு கடையெடுத்தது. அக் கடையிலுள்ள ஒரு பண்ணிடம் நம்மை அழைத்து வந்த கிழவர் நமது குறிப்புகளைக் கறிக்கேட்டார். அவர் இன்று பூழல் முகாம் நிர்வாகம் முடியிருக்கின்றது என அருகிலிருந்த முடிய ஒரு அலுவலகத்தைக் காட்டினார். அவர்களிடம் விபரங்கள் இருக்கும். ஆனால் நீங்கள் குறிப்பிடக்கின்ற மாதிரி ஒருவரும் இங்கு இல்லை. ஒரு மாதத்திற்குள் வரவழில்லை. ஆனால் டேவிட் ஐயா என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஐந்து வருடங்களாக முன்பு இறந்துவிட்டார் என்றார். நாம் உடனடியாக மறுத்து “இல்லை இல்லை அவர் இறக்கவில்லை... கடந்த மாதம் மட்டுமல்ல கடந்த வருடம் கிட்ட ஆனந்த விகடனில்

